

Πρωτ. π. Σπυρίδων Βασιλάκος: Η συνάντηση του Αγίου Πατριάρχου με τον Μεγάλο Ασκητή

/ [Ενορίες](#)

Και οι δύο, δεν είχαν τον τίτλο του μεγάλου της ιστορίας, αλλά τον τίτλο που δίνει η Εκκλησία, του μεγαλείου του Θεού. Γιατί στις πτυχές της ζωής τους, βλέπουμε πραγματικά το μεγαλείο και μέσα από τη ζωή τους, την παρουσία τους και τον λόγο τους, δοξαζόταν ο Θεός.

• Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Ομιλία με θέμα «Η συνάντηση του Αγίου Πατριάρχου με τον Μεγάλο Ασκητή», πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. **Σπυρίδων Βασιλάκος**, κληρικός της

Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία», στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 12 Οκτωβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «[ENOPIA εν δράσει...](#)», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισα.

Η ομιλία μεταδόθηκε από το κανάλι του προγράμματος στο YouTube.

Η ομιλία είχε σχέση με δύο μεγάλους αγίους, τον Άγιο [Πατριάρχη Αλεξανδρείας](#) Μέγα Αθανάσιο και τον Άγιο Ασκητή Μέγα Αντώνιο, τον καθηγητή της ερήμου.

Και οι δύο, δεν είχαν τον τίτλο του μεγάλου της ιστορίας, αλλά τον τίτλο που δίνει η Εκκλησία, του μεγαλείου του Θεού. Γιατί στις πτυχές της ζωής τους, βλέπουμε πραγματικά το μεγαλείο και μέσα από τη ζωή τους, την παρουσία τους και τον λόγο τους, δοξαζόταν ο Θεός.

Ο Μ. Αθανάσιος γνώρισε τον Μ. Αντώνιο, τον αγάπησε και αναπτύσσεται μεταξύ τους μία αγία φιλία και μία πνευματική σχέση. Η σχέση τους είναι αγία, γιατί είναι δύο καθαροί άνθρωποι και τους έδεναν δύο πράγματα.

«Ο Χριστός, που όταν μπει στην καρδιά του ανθρώπου και ο ένας βλέπει στην καρδιά του άλλου τον Χριστό, τότε αυτομάτως αναπτύσσεται μία σχέση την οποία κανένας δεν μπορεί να την διαλύσει. Και γι' αυτό η διαφορετικότητα του χαρακτήρα κι όλα εκείνα που συνέβησαν στην πορεία της ζωής τους, δεν μπορούν να τους χωρίσουν.»

Αλλά ακόμη, όπως επεσήμανε ο π. Σπυρίδων, όταν έχεις τον Χριστό στην καρδιά, είσαι αληθινός απέναντι στον άλλον, δεν υποκρίνεσαι ποτέ. Οπότε, ο Χριστός μέσα στην σχέση και αυτή η αλήθεια την οποία δίνουν οι ψυχές σε ένα τέτοιο αντάμωμα, μπορούν να κάνουν τη σχέση, αγία.

Ο Μ. Αθανάσιος γνωρίζοντας τον Μ. Αντώνιο, θέλησε να γράψει αυτά τα οποία είδε, γιατί στη ζωή του Μ. Αντωνίου έβλεπε ένα ευαγγέλιο στην πράξη και θεώρησε ότι αυτός ο άνθρωπος μπορεί να γίνει πρότυπο και να διδάξει όλους τους ανθρώπους, κάθε εποχής.

Γράφει για τους γονείς του Μ. Αντωνίου, που ήταν πολύ πλούσιοι, ήταν όμως χριστιανοί και γι' αυτό ανατρέφουν το παιδί τους με τον λόγο του Χριστού, το ευαγγέλιο.

Σαν παιδί ο Μ. Αντώνιος πήγαινε στην Εκκλησία, αλλά όπως διευκρινίζει ο Μ. Αθανάσιος, δεν πήγαινε από συνήθεια και σεβασμό στους γονείς του, αλλά από

αληθινή πίστη. Γιατί οι γονείς φρόντισαν να φυτέψουν την πίστη στο γόνιμο και καθαρό έδαφος της ψυχής του παιδιού τους.

«Η πίστη του ήταν τόση, που τον έκανε να ξεχειλίζει από λατρεία, και γι' αυτό το μικρό αυτό παιδί, μπορούσε να ζει την θεία Λειτουργία.

Παρά το ότι έζησε μέσα στον πλούτο, ήταν αυτάρκης, γιατί όταν ο άνθρωπος έχει τον Χριστό δεν χρειάζεται κάτι άλλο. Και εκείνος που έχει την ευλογημένη αυτάρκεια, είναι πραγματικά πλούσιος και κατεξοχήν ελεύθερος από την εσωτερική ανησυχία που δεν αφήνει τον άνθρωπο να αναπαυθεί, να ηρεμήσει, να ειρηνεύσει και να ξεκουρασθεί.»

Μέσα στην θεία Λειτουργία ακούει τη φωνή του Χριστού, μέσα από την ευαγγελική περικοπή όπου ο Χριστός συζητάει με τον πλούσιο νέο και του δείχνει το δρόμο της σωτηρίας, δηλαδή να τηρήσει τις εντολές του Θεού και να πουλήσει όλη την

περιουσία του δίνοντας τα χρήματα στους φτωχούς, και να Τον ακολουθήσει.

Έτσι και ο Αντώνιος, πηγαίνει να πουλήσει την περιουσία του, τακτοποίησε την αδερφή του και έδωσε τα υπόλοιπα στους φτωχούς. Με την εμπειρία της θείας Λειτουργίας και της πίστεως, ακούγοντας τον λόγο του Χριστού, δεν άφησε καθόλου χρόνο γι' αναβολή.

Φαίνεται από τα παιδικά του ήδη χρόνια, ότι είχε έναν ζήλο μέσα του. Έναν ζήλο με επίγνωση, με υπόβαθρο και ρίζες, που προφυλάσσει και διεγείρει όλες τις δυνάμεις της ψυχής, για να εργαστεί και να πορευθεί ο άνθρωπος πνευματικά.

Ο Μ. Αντώνιος, όπως μας πληροφορεί ο Μ. Αθανάσιος, είχε ως βιβλίο τη μνήμη του. Αλλά θεωρούσε και την κτίση του Θεού ως βιβλίο, γι' αυτό και την σέβονταν πολύ. Γιατί εκεί διάβαζε την αγάπη και την σοφία του Θεού, μέσα στην λεπτομέρεια. Στα πάντα, όπως όλοι οι άγιοι, μελετούσε και δόξαζε τον Θεό. Η μελέτη του Θεού είναι παντού, αρκεί ο άνθρωπος να αναζητάει, να ποθεί και να λαχταρά αυτήν την μελέτη.

«Η μνήμη του ήταν χαρακτηριστική, μπορούσε να διαβάσει ένα βιβλίο και να το αποστηθίσει. Δεν μιλάμε απλά για δυνατή μνήμη, αλλά για καθαρή μνήμη. Γιατί ο Μ. Αντώνιος μέσα στην μνήμη του, όταν υπήρχε κάτι αμαρτητικό, έπαιρνε την μετάνοια και το έσβηνε.

Ζούσε διαρκώς μέσα στην μετάνοια, οπότε έσβηνε οτιδήποτε, ως άνθρωπος, αμαρτητικό είχε καταχωρηθεί στην μνήμη του. Και από την άλλη, ζώντας μέσα στην αγάπη, έσβηνε οτιδήποτε και αν είχε κάνει ο άλλος εναντίον του. Οπότε είχε μια καθαρή μνήμη, που ήταν ζωντανή και δυνατή, και αυτή η μνήμη οτιδήποτε ωφέλιμο το κρατά και οτιδήποτε σκοτεινό, ανούσιο και ανόσιο το πετά.»

Άκουγε πάντοτε με βαθιά ταπείνωση, παραδειγματιζόταν από τον ζήλο των άλλων Πατέρων, ήταν συλλέκτης πνευματικών εμπειριών. Ποθούσε και λαχταρούσε να ακολουθήσει την αρετή ή την πνευματική εμπειρία που έβλεπε στον άλλον άνθρωπο.

Πρόσεχε και κατανοούσε την αξία της απουσίας της οργής. Έβλεπε τι σημαίνει ειρήνη και τι σημαίνει οργή, και έβλεπε ότι η ειρήνη είναι παράδεισος, ενώ η οργή είναι κόλαση. Έβλεπε ότι η αμαρτία είναι αρρώστια, η αρετή είναι υγεία για την ψυχή του ανθρώπου.

Μελετούσε την πραότητα και την μακροθυμία, θαύμαζε πάντοτε οτιδήποτε είχε μέσα του, Χριστό. Ήταν πάντα πρόσχαρος να μάθει ότι έχει σχέση με τον Χριστό και με την εν Χριστώ εμπειρία των ανθρώπων. Και μετά, όλα αυτά, τα ταξινομούσε

μέσα του. Οπότε, η παρατήρηση του αγίου, έγινε τήρηση, όπως σημείωσε χαρακτηριστικά ο π. Σπυρίδων. Ότι παρατηρούσε ήταν άγιο και γι' αυτό το τηρούσε.

Όταν διαβάσει κανείς τον βίο του, θα διαπιστώσει ότι είχε πάρα πολλές επιθέσεις από τους δαίμονες, οι οποίοι παρουσιάζονταν με την μορφή ζώων. Και πάνω σε αυτό, όπως επεσήμανε ο π. Σπυρίδων:

«Κάθε δευτερόλεπτο των αγίων ήταν και μία μάχη. Προσπαθούσαν βάζοντας Χριστό και βγάζοντας οτιδήποτε αντίχριστο στο δευτερόλεπτο τους, να το κάνουν αιωνιότητα. Να κάνουν το δευτερόλεπτο παράδεισο, για να μπορούν μέσα σε αυτό, να αναπαυθούν και να τροφοδοτηθούν.

Οι άγιοι έκαναν αυτόν τον τιτάνιο αιματηρό αγώνα, για να μην χάσουν αυτό το δευτερόλεπτο. Δεν άντεχαν να βλέπουν δευτερόλεπτα χωρίς Χριστό, να πεθαίνουν το ένα μετά το άλλο, χωρίς την προϋπόθεση της ανάστασης και την παρουσία του Χριστού.»

Ο Μ. Αντώνιος, δεν έψαχνε την αγιότητα στον εαυτό του, πίστευε τόσο πολύ στον Χριστό, που δεν μπορούσε να πιστέψει στον εαυτό του. Οι άγιοι Πατέρες μας λένε ότι πιστεύουν στον Θεό, όχι στον λογισμό τους και το θέλημα τους. Γιατί το θέλημα μας, μέσα στον πυρήνα του, κρύβει τον εγωισμό, ο λογισμός μας κρύβει την εμπάθεια και την αντιπάθεια. Και ο Μ. Αντώνιος ζητούσε από τον Θεό να του δείξει αγίους.

Ο μεγάλος αυτός άγιος, μιλούσε στον Θεό και ο Θεός του απαντούσε μέσα του, γιατί η προσευχή του δεν ήταν ένας εγωιστικός μονόλογος, αλλά ένας συναρπαστικός διάλογος μεταξύ Θεού και ανθρώπου, ενός ταπεινού ανθρώπου κι ενός ταπεινού Θεού.

Όπως παρατήρησε ο π. Σπυρίδων, μέσα στην έρημο τόσα χρόνια, ο Μ. Αντώνιος έγινε ανθρωποποιός, είχε το αληθινό του πρόσωπο. Μέσα από το πρόσωπο του, οι άνθρωποι κοινωνούσαν την θέα του Θεού, γιατί ο άγιος, κεκαθαρμένος, έκανε τους άλλους να βλέπουν στο πρόσωπο του τον ίδιο τον Θεό, ο Οποίος αναπαυόταν και κατοικούσε μέσα στην καθαρή του ύπαρξη. Ο Μ. Αντώνιος, ήταν καθαρή εικόνα του ζώντος Θεού.

«Ο ομολογητής της πίστεως Μ. Αθανάσιος, ο εξόριστος της αληθείας που πέρασε 16 χρόνια στην εξορία, ξεκίνησε μέσα στην έρημο με την άσκηση την πνευματική του ζωή και στην Αλεξάνδρεια μέσα βίωνε την έρημο.

Και μέσα στην έρημο ο Μ. Αντώνιος με την αγάπη του, βίωνε την κοινωνία με τους ανθρώπους. Αυτά είναι τα παράδοξα και τα θαυμάσια του Θεού.»

Όταν ο αυτοκράτορας κηρύσσει διωγμό, ο Μ. Αντώνιος φεύγει από την έρημο και έρχεται στην πόλη, για να στηρίξει τους μάρτυρες. Αλλά και όταν κινδυνεύει με αλλοίωση η πίστη από τον αιρετικό Άρειο, και πάλι έρχεται να κηρύξει την αλήθεια.

Και ο Μ. Αθανάσιος, ο μεγάλος Πατριάρχης, φόραγε σε κάθε στιγμή της ζωής του, ως ευλογία, την ασκητική μηλωτή που του είχε στείλει ο Μ. Αντώνιος. Τόσο βαθιά τον είχε επηρεάσει η μορφή, η παρουσία και ο λόγος του.

Κλείνοντας την ομιλία του ο π. Σπυρίδων τόνισε:

«Του έστειλε την μηλωτή, δηλαδή το πρόβατο. Καταλαβαίνουμε τι έδωσε ο Μ. Αντώνιος στον Μ. Αθανάσιο, όταν του έστειλε την μηλωτή; Του έστειλε το πρόβατο και ποιος είναι το πρόβατο; Ο «αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου», που οδηγείται αδιαμαρτύρητα στην σφαγή. Και του το στέλνει να το φορέσει, να το ντυθεί. Μήνυμα του έστειλε, να φορέσει τον Χριστό και να μην το βγάλει ποτέ.

Το μήνυμα που έχουν να μας δώσουν σήμερα οι δύο άγιοι, είναι αυτή η μηλωτή: «ντυθείτε τον Χριστό». Κι όταν ο άνθρωπος ντύνεται την χάρη του Θεού, ντύνεται το φως, την αιωνιότητα και γίνεται ένας παράδεισος.»

>
